

като взехме една команда отъ 12 челоѣка и два товарни коня, отправихме се въ близжитѣ турски села, които се оказаха съвсѣмъ пусати: населението имъ бѣше избѣгало. Тукъ тамъ се срѣщаха изгладнѣли и едвамъ влачуци се овце, крави, биволи и коне. По улицитѣ на селата и околността имъ се търкаляха лешове отъ падналиа добитѣкъ, около които сновяха отстаналитѣ отъ господаритѣ си кучета. Къщата съвършенно пусати. Само въ една къща сварихме единъ дъртъ побѣдѣлъ турчинъ. Той се оказа глухъ, поне за такъвъ ни се прѣдстави, защото колкото и да го распитвахме и да му викахме, той ни отговаряше само, че не чува. Въ къщата бѣха оставени много домашни прѣдмѣти, като черги, юргани, бакъръ, човали пълни съ брашно, храни въ хамбаритѣ и пр. Въ нѣкои отъ яххритѣ видѣхме, вързани у яслитѣ и умрѣли отъ гладъ и жажда, волове и биволи, обстоятелство, което доказваше, че турцитѣ набързо напустнали селото си. Войницитѣ натовариха конетѣ съ ечемикъ, жито и мисиръ, и като подкараха още и нѣколко глави едъръ добитѣкъ, всички се завърнахме въ с. Стара-Рѣка; но тѣй като добитѣка едвамъ вървеше отъ слабостъ остави се на пѣтя.

На 18-и Януарий пристигна отъ Котелъ въ с. Стара Рѣка волноопрѣдѣляющия се отъ 4-а дружина, Пустовойтовъ. Той ни събщи, че 3-я и 4-а дружина имали бой съ башибозуцитѣ и черкезитѣ при с. Тича. Слѣдъ упоритъ бой, противника билъ разбитъ и распрѣснатъ. Въ този нещастенъ бой билъ опасно раненъ бригадниа командиръ князь Вяземски.

Не му вървеше на бѣдния князь: вече вторий пѣтъ го раняваха въ тѣзи война.

XVI.

На 19-и Януарий сутринъта дружината напустна Стара-Рѣка и се опѣти прѣзъ горския пѣтъ за Котелъ. Тукъ отъ Стара-Рѣка до Котелъ по пѣтя нѣма нито едно село, за туй дружината за почивка се спираше подъ открито небе и на мократа земя.

Отъ сутринъта наросеяваше дѣждъ, а слѣдъ пладнѣ задуха сѣверенъ студенъ вѣтъръ и дѣжда се прѣобърна на снѣгъ, който падаше по очитѣ ни и правеше вървението ни още по-мъчно. Особенно студѣтъ стана нетърпимъ, когато надвечеръ се въскачихме на възвишенността.